

СТАНОВИЩЕ

по конкурса за присъждане на академичната длъжност „Доцент“
по специалността „Живопис, рисуване, скулптура и мултимедия“
в Департамент „Изящни изкуства“, НБУ
с единствен кандидат

гл. ас. д-р Венцислав Огнянов Занков

Рецензент: Почетен професор в НБУ Николай Майсторев, художник

Д-р Венцислав Занков от 1997 до сега преподава в НБУ – отначало на хонорар, а от 2009 като редовен преподавател в Департамент „Изящни изкуства“. През 2013 защитава Докторската си дисертация в направление „Изкуствознание и изобразително изкуство“. Любопитна подробност в биографията му е и дипломирането му като Магистър по филмово и телевизионно изкуство в НБУ (2016).
Член е на СБХ.

Познавам *Венцислав Занков* от младежките му години. Правеше ми впечатление като изключително енергиен и талантлив млад художник. Всеобхватен в своите творчески изяви той винаги активираше интересно присъствие и провокативна визия. Въпреки че по образование е скулптор, винаги ме е интригувал със своите живописни търсения. Запомнил съм неговите живописни произведения на млади момичета. Естетика на еротика наситена с цветова чувствителност, изграждаща пластичните форми със скулптурна монументалност.

В защита на неговата хабилитация ще анализирам изложбите от последните му години. Произведенията в тези експозиции правят впечатление със своята последователна философска визия за човешкото страдание и опита да осъзнаем пътя за истината и смисъла на живота.

„*Последният будоар*“ – в тази изложба *Занков* афишира свършека на света. Една пластична библейска реплика от Откровенията на Св.ап. Йоана Богослова – Новия завет. Експозицията е разгърната панорама от вътрешната душевност на автора. Деструкция от загубата на човешината. Останал е само разголеният творчески акт - срутени човешки тела и части от животни.

От сътворения Адам, одухотворен от Бога до разпънатия Христос, художникът се опитва да покаже греховната човешка съдба.

Дали това е обезверената цена на личния живот на автора или съпричастие към обективната драма на злочестия озверял човешки живот, това няма

значение, защото и двете начала носят творческото откровение на артиста. Пластичните форми се превръщат в разпилени човешки части и образи обезличени в своята бездушност - глад от преситеност и обреченост на една цивилизация, разкъсана от обредни религиозности без вяра. Останала е само вярата в предметната материалност на битието.

Къде е спасението!?

Занков в тази изложба се опитва да го покаже в скулптурната група

Човекът благословен от Божествения Ангел.

Аз бих прибавил Човекът роден отново, сам, с истината за Бога.

В изложбата „*О, щастливи дни*” няма да се спирам на метафората на заглавието, не бих го тълкувал. Това си е право на художника.

Аз, като зрител, видях *Занков* на сцената на своя пластичен театър. Той, артистът, говори за себе си. Отново се разгръща психологическата драма на страданието, самотата и викът на болката. Монументални рисунки сътворили образи в психични крайни състояния. Тази изложба ми напомня последната стенопис на *Микеланджело*. Въртоп от тела отиващи към Ада. Няма спасение, има само съществуване.

Спасение няма ли!?

Този въпрос се задава от скулптурната група Ангелът и кучето

„*Спасителят*”. Остава точката на Вярата. Вярата е в душата на всеки един от нас. Вярата да се познаем - това е пътят на Спасението.

Пътят, като поставен въпрос от *Занков*.

„*Последните граждани на Кале*” е името на последната изложба от тази триада – театър на страданието, на страхът и моралната деструкция. Експозицията беше показана в недовършеното подземие на НБУ.

В човешкия живот винаги има нещо недовършено. Човекът постоянно догонва себе си. Той не може да затвори кръга на своя житейски път. Вечен бяг по пътеката на грехопадението. Може би грехът е заложната поанта на спасението. Не трябва да свикваме с грехът. По скоро да го заобичае, познаем. Той ни учи на глобалната истина – Бог е любов. Другото е страданието – процесът на изкуплението.

Може би авторът няма да остане доволен от гледната точка на моето преживяване. Но това, което ще кажа не е критика. Ще кажа, че това е интуитивна пластична визия на артиста, за да покаже по този гротесков начин страдащия човек.

Бих казал, че тази изложба в известен смисъл е пластичен декаданс. Една илюстрация на страдание, по скоро хореография, показваща патологична деструкция – мимика.

Художникът се забавлява, зрителят-човек също се забавлява с навика да страдат. Изложбата предупреждава за човешката комедия от пресищане, загубване на чувствителност и поквара, която затъпява нашите сетива. Изкуството на *Занков* е знак, че градусите на планетата земя се покачват.

Занков е творец със завиден професионализъм. Той се изгражда като художник в постмодерната епоха на изкуството, където авангардът губи своята стратегическа насоченост. Художникът твори чрез формата показваща човека в преживяната човешка реалност. Неговата пластична образна експресивност и психична енергия носят белега на голямото изкуство.

Педагогическата дейност на *Венцислав Занков* е много плодотворна и разнообразна. Трябва да се отбележи приносът му във връзка с обучението по специалностите „*Живопис, рисуване, скулптура и мултимедия*” в НБУ.

Чрез своята интелигентност, качества на художник и култура на преподаване *д-р Венцислав Занков* е ценен кадър и представлява потенциал за развитието на образованието в НБУ, София.

Считам, че отразената по-горе многостранна и полезна творческа и педагогическа работа на *гл.ас.д-р Венцислав Занков* заслужава адмирация.

***Всичко това ми дава основание ДА ПРЕПОРЪЧАМ на уважаемото
Научно жури ДА БЪДЕ ПРИСЪДЕНА на
единствения кандидат по конкурса
гл.ас. д-р Венцислав Занков
академичната длъжност „Доцент”.***

София, 12.06.2017

**Николай Майсторов
Почетен професор в НБУ**